

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 20.

15. NOVEMBER 1937

9. ÅRGANG

Når utveiene stenges eller: hjelp fra det høie.

Det hender ofte at et menneske kommer i en slik situasjon at alle utveier synes stengt. Man ser sig om etter hjelp både i øst, vest, nord og syd, men forgives. Alt for ofte glemmer vi å se opad til ham hvorfra all vår hjelp skal komme. Vi ser gennem hele den heilige skrift eksempler hvor alle utveier ble stengt, men hvor det også kom underfull hjelp fra det høie. La oss se på beretningen i 2. Mos. 14, hvor Gud åpnet vel for sitt folk gennem det Røde hav. Moses med Israels folk står foran det Røde hav, og bakom dem kom Faraos veldige hær som forfulgte dem. «Og Farao nærmet sig, og Israels barn opløftet sine sine, og se egne ter drog etter dem; da fryktet de såre, og Israels barn ropte til Herren.» Israels barn valgte den rette utvel; de ropte til Herren. Herren svarer: «Herren skal stri fe for eder og I skulle være still.» Formådde Gud å frelse sitt folk?

«Og Moses rakte sin hånd ut over havet, og Herren lot havet fare bort ved en sterk østenvind den hele natt, og han gjorde havet til et tørt land, og vannene skiltes ad. Og Israels barn gikk mitt inn i havet på det tørre, og vannet var dem en mur på deres høje og på deres venstre side.»

En stund senere finner vi Moses i en kritisk situasjon (4. Mos. 11). Folket knurrer og vil ha kjøtt å ete. Hvorfra skulde Moses ta kjøt til 600,000 mann? Det var da umulig for Moses. Men for Herren var deet ikke umulig. Hør: «Så vil du Herren gi eder kjøtt, så I kunne ete. Ikke en dag skulde I ete det, og ikke to dage og ikke fem dage og ikke ti dage og ikke tyve dage, men en hel måned.»

Moses stusser Men Herren sa til Moses: .

«Er Herrens hånd forkortet? Nu skal du se om det jeg sier dig skal vederfares eller ikke.»

Og Herren lot en storm bryte løs som førte vagteler over fra havet og strødde dem over leiren. Herrens hånd var ikke forkortet og er ennå ikke forkortet, lovet våre Gud. La oss komme ihu at Herrens hånd er ikke forkort til å frelse. Det finner vi klart i Salm. 23. David opholdt sig med omkring 600 mann i Maons ørken. Kong Saul som står ham etter lvet får det å vite, og han kommer mid sin haer og omringen David. Det var ikke lyse utsikter for David. Fienden nærmest sig mere og mere; «og David spakte engstlig å komme bort fra Saul, mens Saul og hans menn var iferd med å omringe David og hans menn for å gripe dem.» Men alle utveier var stengte. Men David var en mann som hadde lært å se opad; og søkte hjelp hos Gud. Og han blev hellet ikke tilskamme. «Da kom det

bud til Saul og sa: Skjyd dig å dra avsted! Ti illisterne er fallne inn i landet. Sa vente Saul tilbake fra å forsigje David og drog imot illistene.» Et tilfelle kanskje? Nei! Hjelp fra det høie. Gud formådde å frelse David. Han formår også å frelse sine barn som den onde søker å ødelegge. Sankrib, Asyriens konge kom imot Jerusalem med en veldige hær. De forsøker å gjøre kong Esekias og folket mismodig, og sier bl. a.: «Og la ikke Esekias bedra eder til å sette lit til Herren, idet han sier: Herren skal redda oss og denne stadt skal ikke gives i Asyriens konges hånd.» (2. kong. 18. 30). Hvor ofte vil ikke djævelen si det samme. Men Esekias satte allikevel sin lit til Herren; og Herrens engel gikk gjennem Asyriens leir og slo hundre og fem og otti tusen ihjel på en natt. Og Sankrib måtte dra bort med skam.

La oss også gioste litt i Ap. gl. 12.

Peter var kastet i fengsel for Jesu navn skyld. Det var ikke store muligheter for Peter å flykte der han lå i fengslet bundet med to lenker og godt bevoget av stridsfolk. Men der ble gjort inderlig bønn til Gud for ham om menigheten. Natten før han skulle føres frem for Herodes kom en engel og utfrihet ham. Lenkene som han før var bundet med falt av, og dørene som syntes så stengt ble åpnet; og den bedende flokk fikk svar. Efter å ha sett gjennom disse betraktninger må vi uttrykte med salmisten: «De så op til Ham, de strålte av glede, og deres øsyn rødmøtt aldri skam.» La oss derfor se opad til Ham hvorfra all vår hjelp skal komme.

Paul Stensland.

Ditt testamente.

Gi Kristus hvad du kan! Når du skal dø, gjør ham til arving av noe av ditt gods. Jeg skulde ikke synes jeg elsket min venn, hvis jeg ikke av og til skjenket ham en gave. Jeg skulde ikke synes jeg elsket Kristus, hvis jeg ikke gav ham noe — en vakker liten pengesum, «fedmen av mitt brennoffer». Jeg hørte forleden et spørsmål i forbindelse med en gammel mann som lenge hadde bekjent sig som en kristen. Der taltes om at han hadde etterlatt sig så meget, en annen så meget — så sa en: «Men hadde han ikke betenk Kristus i sitt testamente?» Da lo noen og fant det latterlig. Ja, så syntes det, fordi man ikke venter på Kristus som en virkelig person. Men hvis vi hadde denne kjærighet, vilde det bare være naturlig for oss å gi ham, leve for ham og kanskje, om vi hadde noe tilovers til slutt, å la ham eie det — så at vi endog i døden kunde gi vår venn i vår «siste vilje» et bevis på at vi kom ham ihu, som han kom oss ihu i sin «siste vilje».

C. H. Spurgeon.

Orop

Br. Hans Svendberg, som tilhører Pinsemiligheten i Salen-Halden, og hans hustru Mary har ikke nokk de fleste av bladets leseere vet, nu i flere år virket på misjonsstasjonen i Karwi i Bandaristrøket, India.

Vår menighet understøtter dem delvis med økonomisk hjelpe. I den senere tid er br. Svendberg blitt temmelig nedfor til sine nerver som følge av overanstrømning i arbeidet derute, og da hans mor har hennesovet i disse dagerne, kan det jo ses, at også denne omstendighet har spillet inn.

Det er derfor ytterst påkrevet, at de begge fikk føretak i en rekreasjonsreise til hjemlandet snarest mulig, men skal ikke muliggjøres trenger de selvstigelig også ekstra midler.

Det vilde derfor være kjært om noen venner og vennegrupper fikk lagt på sitt hjerte å gjøre et sammenskudd til dette formålet. Da vennen Svendbergs også har hatt ydre utenfor pinsevennenes rekker, finner vi det hensiktsmessig å tilsende også «Misjons-Røsten» dette orop til velvillig inntakelse.

Du som gjennom disse linjer blir minnet av Herren om å komme våre kjære oppofrede venner tilbake kan innsende midlene til vår menighets misjonskasserer Hardy Mossberg. Hans adresse er: Festningsgaten, Halden.

Med broderhilsen.

Werner Skibsted.

Vi vil også be vennene å huske på dette og sende sine beløp snarest mulig. Broder Svendberg er helt nedbrutt og må hjem for å komme sig igjen.

Svendberg og hustru har arbeidet i tro til Gud og de har utført et storartet arbeide i Karwi. La oss nu vise i praktisk gjerning at vi setter pris på det — og takker Gud for dem.

Små eller større beløp mottas med takk av br. Mossberg.

Red.

Fra krigssonen i China

Bomberegn over Torkild Rasmussens misjonsstasjon.

Huai Lai Hsien 10/8—37.

Kjære venner! Guds fred!

Dere har måske hørt at Kang Chuang blev bombardert den 3 og

4. august. Over 20 store bomber ble kastet over et nokså lite område, for å ødelegge jernbanelinjen, og da vår misjonsstasjon ligger like ved banen falt 2 bomber på misjonsen eiendom.

Vi var samlet til bønn mens flyverne holdt på og vi fikk kjenne himlen åpen over oss. Vi bad særlig om at Herren ville spare menneskeliv og tenk — bare et liv blev

Utsendt av den Hellig-Aand.

Svar på spørsmål.

I Antiochia var Guds menighet samlet til gudstjeneste og mens de var forsamt sa den Hellig And: «Uttag mig Barnabas og Saulus til den gjerning som jeg har kalt dem til.»

«Da lot de dem dra ut etter at de hadde fastet og bedt og lagt hennende på dem. Da de nu således var utsendt av den Hellig And drog de ned til Seleukia». o.s.v (Ap. gl. 13. 1—4).

Det er en ting vi legger merke til og det er at der var kalt av den Hellig And før dette hente. I Ap. gl. 11 leser vi at Barnabas fikk med sig Paulus, som dengang enda kaltes Saulus, til Antiochia hvor det var blitt en kristen menighet.

Antagelig bestod denne menighet av de frelest jøder og grekere og her fikk de troende først navnet kristne. I denne menighet virket Paulus og Barnabas et helt år. Det kan godt tenkes at menigheten gjerne vilde ha dem der og at de selv også ønsket å være der. Det var jo stor fremgang der. De lærte en stor skare der, står det. Men de var som før nevnt kalt av den Hellig And til å reise videre ut med evangeliet og nu ble deres kall stadfestet i menighetens nærver. På hvilken måte budskapet kom står det intet om, men det kan jo tenkes at det var et profetisk budskap. Det var både lærere og profeter der. At de siden følte sig særlig tiltrukket og sammenføjet til menigheten i Antiochia er forståelig, men at denne menighet stod ansvarlig for deres underholdning er nok meget vanskelig — for ikke å si umulig — å fastslå.

I Filipperbrevet 4, 15—16 forteller Paulus at i «Evangeliets første tid» da han drog ut fra Makedonien «hadde ingen menighet regning med mig over gitt og mottatt uten I alene.» Nu kan det vel ikke bety, som en engang uttrykte det, at de gav ham uten å ha regning på det — d. v. s. uten å føre kontroll over det de ga. Det må ganske sikkert menes slik at ikke noen menighet sendte ham fast under-

offer for bombene. Derimot gikk det 3 liv for maskingeværenes kuleregn og noen blev såret.

Vi er nu flyttet til en av utstasjonene. Alt er vel, og vi har hatt en ypperlig anledning til å så Guds sæd.

Takk for at dere kommer oss i hu i disse dagers prøvelser. Det er jo vår provins fienden er etter.

La oss komme ihu disse trakter. Gud er mektig.

Hilsen til alle venner!

Gud velsigne dere.

Min hustru og datter hilser.

Broderligst
Torkild Rasmussen.

hold. Det han her fikk var jo fra Filippi og ikke fra menigheten i Antiochia. Så at menigheten i Antiochia stod som utsender menighet for Paulus og førte kontroll med ham på hans reiser er uten bevis og må derfor bare stå for vedkommendes regning som påstår det. Det kan ikke fastslås ved klare og tydelige skriftsteder og er da ikke holdbart om det er aldri så logisk tenkt. Vi må ha klare bibelsteder for å si fast en ting fra Guds ord.

Paulus og Barnabas vendte nok tilbake til Antiochia igjen, men det gjorde de også til andre menigheter. Se f. eks. 2. Kor. 13. 1. Det samme som hente i Antiochia har hent mange ganger siden. En søster som har utført et meget godt og utholdende arbeide på misjonsfeltet, fortalte nylig om hvordan hun hadde gått med misjonskallet — altså kalt av den Hellig And i lang tid, men fikk et særlig kall på vennestevne, vistnok ved et budskap i tunger og tyding. Stevnet blev jo ikke utsendermenighet og det var troende fra mange lokale forsamlinger, og muligens også fra andre samfund tilstede der. Nu skrives ikke dette for å strides om møten hvorpå misjonskassen skal ordnes. Men saken er den at det er flere som går med misjonskall og ikke kan få noen menighet til å stå som utsendermenighet. Hvis du er overbevist om at kallet er fra Gud så skal nok han sørge for nødvendige midler.

Enten man får en bror eller syster til å stå som kasserer, eller man har en vennflokk eller menighet, eller det er en lands- eller krets-sammenslutning som står bak er av mindre betydning, etter mitt skjønn. Det som gjelder mest er å få evangeliet utbredt i denne siste tid. Hvis man mener at det er mest bibelsk å ordne lokale forsamlinger som står som utsendermenigheter og som misjonæren står i forbindelse med og avlegger rapport for eller man har et annet syn på denne sak, så får det da bli enhvers rett og plikt å ordne dette på beste måte. Men å slå fast at dette er bibelsk og alt annet ubibelsk blir nok for drist.

Personlig er undertegnede av den opfatning at det er best og mest i harmoni med bibelens ånd og lære at de lokale menigheter, mere enn før står ansvarlige for misjonæren som drar ut og at der er et godt samarbeide mellom misjonæren og menigheten. Men å danne noe samfund på dette spørsmål er for meget.

Det må gå ann å samarbeide med de vennegrupper og samfund som har samme forkynnelse og lære om opfatningene i nevnte spørsmål er dele. Ellers blir vi altfor partiske, etter undertegnede mening.

G. Iversen.

MISJONS RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonsene.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Ut kommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

Misjons-Restens, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løslegg 20 øre kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år.

Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr.

Ar. Bladet bestilles til alle landets postanstalter og hos kommisjonærene.

Adresseforandringer, skriftlig oppsøgelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

De frie venner i Norge.

I dette nr. fortsetter artikkelen «De frie venner i Norge.»

Som tenkt viser det sig vanskelig å skaffe utførlige opplysninger, men så meget kan loves at den vil bli interessant, og uansett hvilken opfattning vi har har hatt om bevegelsen vil det bli et takksigelsesemne for hvad Gud har utrettet i vårt land ved denne bevegelse.

Følg med fra begynnelsen. Nye abonnenter kan få bladet fra oktober og året ut for 75 øre, så langt oplaget rekker. De fås hele artiklene og vinterhefte.

Vinterhefte koster 75 øre. Vi har bare få eksp. på lager og for å være sikker på å få det må det bestilles straks.

Ved en forsikringskasse som ikke noen kan lastes for, kom opplysningene fra Moss så sent at vi måtte ta omegnen først.

Vinterhefte

Årl vil inneholde blandt annet:

Mennesker som kaller deg av Gunnar Albjart.

Noen minner av Rolf Westlie.

Min omvendelse og første lange reise med evangeliet av O. Karlsen.

Guds kraft av Tomine Evenstad.

Som en brann ut av bilden av G. Iversen.

Stjernen av Didrik T. Solle.

Dessuten er det stoff av S. Støve, m. flere.

Bestill snarest.

Se her!

I et av de forrige nr. stod den gamle adressen til kassereren for Wangbergs misjon.

Adressen er nu: Einar M. Johnsen, Klostergt. 8 b, Moss.

Billeder.

Vi har mottatt flere fotografier med anmodning om å innta dem i «Røsten». Da vi av økonomiske grunner ikke kan ta inn flere enn vi har gjort bort vi innsendere over opmerksomhet på dette.

Vi skal forsøke å ta noen av og til og da i første rekke billeder fra misjonsfeltet.

Dette nr.

bør nok dessverre noe forsinket på grunn av travelheten trykkeriet nu da det arbeides med julehefte og annet under høyttrykk. Vi skal jo også bare ha et til tår som det er forsøkt brukt ikke stoffet blir gammelt.

Neste nr. kommer ca. 1. desember og så kommer julehefte like før jul.

Hastig hjembuds.

Idet bladet skal trykkes kommer meddelelsen om at den 81 år gamle predikant Hans Lehne nylig ble overkjørt av lastebil like utenfor Ski stasjon. Han blev innlagt på Haugeland pleiehjem, hvor han om natten avgikk ved døden.

Lehne har i mange år fartet omkring og forkjent evangeliet på forskjellige steder. Han var i virksomhet til det siste.

Fred over hans minne. S. T.

Str. Marthinsen, Moss, hjem til Herren.

Fra Moss meldes at br. Joh. Marthinsens hustru gikk hjem til Herren lørdag 6. november etter en lengre tids sykdom.

Str. Marthinsen var en dyp, stille kristen som har sett bare gode merker etter sig. Hun var alltid omsorgsfull og deltagende med andre når noe stod på.

Savnet etter henne blir stor, ikke bare for familien, men også for de mange som kom i bergring med henne.

G. Iversen.

Dette moderne vidnesbyrd er meget gammeldags, skriver «Misjonsbladet» og det er vi vistnok enige i alle som har oplevet noe med Gud.

Fru Trine Bull

har mottatt kall til å virke innen Det Norske Misjonsforbund fra 1. november.

Hennes beskjed er i motsettet med stor forventning og forstanderen D. N. M. har mottatt flere henvendelser i sakens anledning.

Det er jo ikke hver dag man har anledning til å høre en omvendt skuespillerinne.

Gud velsigne hennes virke.

7 års evangelist

I U.S.A. vekker en ung gutt, eller rettere sagt et barn på 7 år stor oppmerksomhet som predikant. Hans navn er Charlie Jaynes. Han er født i California 2. mars 1930. Han har preket i 127 av landets byer og skal i nærmest fremtid holde en vekkelseskampanje i Boston. En amerikansk predikant sier om ham Han er bare 7 år av alder, men 70 i erfaring.

Hjem til herligheten.

Br. Abraham Abrahamsen fra Kristiansand S var sikret vennene både på øst- og vestlandet kjenner fra turer han reiste ut og vidnet om sin Herre og Mester. Er nu ikke lenger blandt oss men hjemme hos Herren og det er meget meget bedre. Det var den 26. oktober han kom hjem fra et kropsarbeide han hadde utført og følte sig ikke bra og bare få timer etter flyttet han så bort fra dette stedslegeme for altid å være hos Herren.

SA sluttet han da sin gjerning i beste alder bare 28 år gammel. Br. Abrahamsen var en stilbebejktil natur, men det lå særlig ikke til for ham å tale personlig til folk om frelsen i Kristus Jesus og ikke å spre traktater var han nesten alltid optatt med.

Der var stor deltagelse til begravelsen og ikke til minnefesten i Betania.

Der lyser fred over br. Abrahamsens minne.

Hans Wennesland.

Min hyrde.

«Herren er min hyrde, mig fates intet.» (Salm. 23, 1).

I sannhet et stort og frimodig vidnesbyrd. Synet og erkjennelsen av hyrden gjorde David så rik at han «intet fates». Det er betegnende å merke sig den plass dette vidnesbyrd har. Den 22. salme skildrer Jesus i sin fornedringslære — lielse og død. Den 24. salme skildrer Jesus som herlighetens konge, der seirende dro inn gjennom de evige portene. Derved er Jesus fremstilt som den ofrende for våre synder, og den alltid levende. I denne hyrde er gitt oss så meget at alle våre behov for altid er dekket. — Mig fates intet!

Om dette stod klart for oss ville mange sure miner fernes. Kjære troende venner, har du sett det David sa?

Herren er min hyrde!

Du kjenner nok vanskelighetene — timelige og åndelige — vi hoper seg op, så livet stundom føles som en byrde. Da kan Jesus vår hyrde på sin egen måte løse oss ut. Han gir oss virkelig hjelp. Det er bare

De kristnes boikott av japanske varer.

Den verdenskjente misjonær Stanley Jones, har sendt ut en oppfordring til de kristne jorden rundt om å ta stilling til dette. Også til Japan har han sendt et åpent brev om å innstille flenåttigheten i China. Han skriver bl. annet:

«Om vi fortsetter å kjøpe av og selge til Japan, hjelper vi til å bekoste denne krig, vi hjelper til å styrke krigens sener, vi tar del i krigens. Da vår moralske sans sier oss at Japans krig mot China er urettferdig, sier den samme moralske sans oss at det også er urett å ta del i krigens ved å støtte Japan økonomisk. Vi kan ikke moralsk forstå krigens og økonomisk støtte den samtidig.

Appellen har fått sterkt tilslutning fra kristelige ledere i Sverige, bl. a. også av Axel Anderson i Svenska Missionsförbundet.

Satans list.

I et av våre bytteblade pågikk en debatt om kvinners likestilling med mannen. Artikkelen bar overskrift: «Satans list». Nu skriver

erkjennelsen av Jesus som foranrører teksten. «Jeg fates alt» til: «Jeg fates intet». David så også sin egen fattigdom. Derfor kan han helt utelate seg selv og regner ikke med «Herren er».

Kan bare Guds and fá føre oss gjennom dette regnestykke, vil sluttsummen bli for oss som for David: «Mig fates intet! Og da er meget vunnet i en kristens liv. Det løsser av oss mange byrder, og kanster en ganske annen glorie av lykke over hele vårt liv.

Ma Herren lære oss alle å regne med ham. Bare ham.

Ch. Ebbestad.

Fest ditt øie på Jesus.

Denne sangstrofe har etter og etter lytt for mitt øre de siste dager. Jeg hørte denne sangen av noen unge venner som sang den til slutt i et møte vi hadde. Og disse ord har fulgt mig siden.

Fest ditt øie på Jesus.

Ja det er vi alle trenger og det er det allermest jeg trenger om jeg idag skal holde stand. O min Gud hold mitt øie festet på Jesus!

Når jeg nu skal dra ut igjen i kampen så går mitt blikk henover mitt virke i svunne dager. Fra i fjorhjørnet jeg drog ut til i høst har mange ting møtt mig, både av godt og ondt. Det var alt annet enn lust for mig da jeg i min usle klædsel startet mitt felttog i fjor høst. Jeg bad og jeg gråt og jeg møtte andre der led mere enn mig. Jeg fikk flere å bli og kjempe for, både åndelig og timelig. Svaret kom. Jeg fikk både legemlig og åndelig veilsignalise, både til mig og mange andre.

Vi kan nok også merke at Kains misunnere har sneket sig inn hos noen av våre brødre også idag. Dog har Gud trofast både små og store som ber for meg ellers hadde jeg kanskje vært slått til marken.

Tungt er det å oppdage at de som mest hadde lovet å være tro lar Kain komme inn. Når vi da fester vårt øie på Jesus oppdager vi det samme. Peter som lovet så dyr og hellig å vilde bli trofast hos sin mester i gode og onde dager. Han

broderen som skrev den første artikkelen om at han er blitt misforstått og er syk og nedbrutt.

Da vi leste debatten kunde vi vanskelig forstå at det var nødvendig å ta slik ivel som det ble gjort. Det gjaldt blant annet en ten Adam eller Eva var lettest å få bukt med når fristeren kom og om Job fikk sine siste barn med sin første hustru, eller med en annen hustru. Emnet kan være interessant og viktig nok, men tonen og måten hvorpå det debattertes føltes ikke god.

Nu viser det sig at det var misforståelse og vedk. redaktør innrømmer at det var «Satans list.»

For oss ble det en lærepeng om å være varsom. Man kan så lett komme til å såre og skade isteden for å gavne og siden er det meget vanskelig å gjøre det godt igjen. Forsent oppdager man at det var Satans list.

«Det lutherske menneske.»

Redaktør Brendeland i «Misjonsbladet» skriver i anledning av to teologiske foredrag han har hørt eller lest, at av teologer, den ene metodist og den annen luthersk metodist annet følgende:

svikter når Jesus som foranrører teksten. «Kunde trenge ham mest, frykt for å bli vanneret med vannbander han på at han ikke har det», er spørsmål om en annet, kjære noe. Kjære noe til min bane, er hjelpe mig ikke til min bane. Ved min bane skal min kassele i tiden jeg etter reise.

fartene til min kassele, og lov! Vertig, men jeg gikk den gang han hadde master hvor barna sang og vidnet om sin frelse. Folket ble vennlig hilsen. Venstre fra Karl Myklenes.

farten.

farten, landet

rsdag og torsdag og oppdøver motvirket. Torsdag med venstre fra kongen, kongen og kongen. Torsdag med venstre fra kongen, kongen og kongen. kongen og kongen. kongen og kongen.

et vakre Ha

er i strålen

ved Jaren

oppdøver

motvirket. kongen og kongen.

om Elias

Kristus - Verdenshistoriens centrale brennpunkt.

a tilgje, men jeg kan ikke annet
et jeg ser der trenges hjelp. Ofte
er jeg spørsmål om en bukse eller
eller annet, men dessverre jeg
ikke noe. Kjære dere! Jeg ber
Gud!

Søndag var det misjonsmøte på
Døgård. Det blev «den store dag
i høstiden». Fra Heli kom også en
gruppe fra Skatvik har jeg mottatt
A. F. Moss kr. 10. fra D. H. Ne-
sse kr. 10, samt fra K. Larsen kr.
Hjertelig takk skal dere ha Gud
nå i tider da jeg intet hadde. Nu
al. jeg etter reise, men jeg vet
at sitt slags her-
og vakte barn,
se at røkken
Og fra og ven-
akk og lov!
Hjertelig hilser til kjente og
kjente venner fra edera i striden
Kristi saks fremme her nord.

Karl M. Risvik,
Myklebust, Tranøybotten i
Senja.

SPREDTE FELTER

På farten.

Hadeland

Tirsdag og torsdag hadde vi møt-
er på bedehuset i Vester Gran.
Vi var bra med ungdom på mö-
te. Torsdagsmøtet var det mest
pent å vidne der.

Ondag var det møte på Trud-
feste med Jaren stasjon. Det var
så svært mange samlet, som
hadde vi konkurranser fra ar-
eiderpartiets valgmøte med film
om kvelden og mange ufrøste som
intagelig hadde kommet på møte
ikke nok ditt. Det var et godt møte
og åpent å tale Guds ord.

Det vakre Hadelands landskap
i der i strålende høstsol da toget
allet nedover mot Oslo og en
engsel steg opp mot Gud fra mitt
jerte. A laan vekkelse rulle over
isse trakter, med den kjekek, jeftsfrie
og åpne befolkning. En
ekkelse som «blåser liv i døde ben»
dalen.

Larkollen.
Søndag 17. var det etter anled-
ning til å komme til Larkollen en
ur. Det var riktig bra med folk
og åpent og talte Guds ord. Br.
Heigh var også der på gjennomreise
og talte velsignet fra beretnin-
gen om Elias offring på Karmel,
må stå helt med Gud.

Br. Ludv. Jansen, som er den le-
pende bror der, fortsatte etter ham
og folket lyttet villig til budskap-
ene hele tiden.

Uken etter ventet de br. Hus-
hovd dit.

Øvre Skiptvet.
Søndag 24. stod kurset til Øvre
Skiptvet. Denne gang fikk jeg mitt
herberge hos br. Ole Frorud. Det
er som sangeren uttrykker det: «A
kor og kjem i landet vankar ut og
inn. Eg vene finn som aldrig fyr.»

Ja, det er en kilde til takksigelse å
se alle de hjem som står åpne for
Herrens små på jorden. Gjestfri-
heten skal ikke miste sin lønn.

Vi hadde møte på «Klokkerhus-
set», kl. 7 om kvelden. Det var ikke
mange folk, men et godt møte.
Lett å vidne og sang og musikken
gikk med liv og fart. En ung pike
overga sig til Gud og ønsket å bli
frelst. Flere var synlig grepel.

Tirsdag møte hos Johan Børud.
Det var ikke mange der heller, men
så vel regnværet få endel av
skylden — eller kanskje predi-
kanten?

Torsdag samedes vi hos Andre-
as Solyang. Riktig åpent å vidne
8

og bra med folk, etter forholdene.
Vi hadde også møte der lørdag. Det
merkedes en undertone av lengsel
etter vekkelse og møre av Gud på
alle møtene. Et godt tegn. Pris skjøn!

Søndag var det misjonsmøte på
Døgård. Det ble «den store dag
i høstiden». Fra Heli kom også en
gruppe fra Skatvik har jeg mottatt
A. F. Moss kr. 10. fra D. H. Ne-
sse kr. 10, samt fra K. Larsen kr.
Hjertelig takk skal dere ha Gud
nå i tider da jeg intet hadde. Nu
al. jeg etter reise, men jeg vet
at sitt slags her-
og vakte barn,
se at røkken
Og fra og ven-
akk og lov!
Hjertelig hilser til kjente og
kjente venner fra edera i striden
Kristi saks fremme her nord.

Rolvssy.

Onsdag 3. november deltok jeg i
et møte på Valie på Rolvssy. Br.
Simen Eriksen fra Fredrikstad
har virket der i ca. 14 dager. Det var
åpent å vidne der.

Ondag var det møte på Trud-
feste med Jaren stasjon. Det var
så svært mange samlet, som
hadde vi konkurranser fra ar-
eiderpartiets valgmøte med film
om kvelden og mange ufrøste som
intagelig hadde kommet på møte
ikke nok ditt. Det var et godt møte
og åpent å tale Guds ord.

Daniel er tiden under det Babyloniske
fangenskap). Kronologien sier oss
at det var 483 år i fra Nehemias
tid som kongens munnskjenk og til
Kristus. Det vil si fra den tid som
Nehemias fikk tillatelse av kong
Arxerxes og reise til Jerusalem for
å oppbygge det som Babelkongen
hadde nedrevet og opprent; for
ved Nyseters hjem. Gud ga en sign
et stund og vennene fra byen
som var med drog synende og gla-
ende tilbake for å være med på kvelds
møte i Salen.

Jeg er ikke opp ved Aursundsøen
og har hatt to møter. Blir her til
nesten uke. Det kjennes godt her og
det sås med høp. Også her fins
noen som med glede takker Ham
som gjorde dem «skikket til å fa
del i de helliges arvelodd i lyset.»

Minnes også mig i forbosonen.

Patriarken Jakobs profeti er nu
som en klar og herlig morgenstjer-
ne på den nattmørke jødehistorie-
himmelvelving under de kaotiske
forhold som var rådende før og
under det Babyloniske fangenskap.
Det var som et hengende Damok-
les-sverd hvis blanke spiss blinket
i artusenes natt over det jødiske
folks hjerte. Spesielt under Babel-
kongen Nebukadnessars nittende
regjeringars da Nebusaraden liva-
vaken, øverte babelkongens tje-
ner kom til Jerusalem og gikk inn
og satte ild på Herrens hus. Kon-
gens og alle Jerusalems huser, bå-
de små og store, ble opprent med
blid. Deres siste jødekonge Sedekia-
as blev sinens blindet på og sammen
med ham blev alt folket ført
til Babel.

Denne tidsperiode passer inn i
Daniels årsuker, nemlig de 70. (De
69 er tiden under det Babyloniske
fangenskap). Kronologien sier oss
at det var 483 år i fra Nehemias
tid som kongens munnskjenk og til
Kristus. Det vil si fra den tid som
Nehemias fikk tillatelse av kong
Arxerxes og reise til Jerusalem for
å oppbygge det som Babelkongen
hadde nedrevet og opprent; for
ved Nyseters hjem. Gud ga en sign
et stund og vennene fra byen
som var med drog synende og gla-
ende tilbake for å være med på kvelds
møte i Salen.

Jeg er ikke opp ved Aursundsøen
og har hatt to møter. Blir her til
nesten uke. Det kjennes godt her og
det sås med høp. Også her finns
noen som med glede takker Ham
som gjorde dem «skikket til å fa
del i de helliges arvelodd i lyset.»

Gud signe allt sitt folk.

Evang. Lyngmo.

hele Jerusalem lå nu i ruiner. Kro-
nologien støtter oss også i denne
tanke at Jerusalem var ferdigbyg-
get når Jesus fødtes. Altså under
tidernes trengsel. (Dan. 9, 25.)

Fangenskapet i Babel, nemlig de
69 årsuker. (Når vi sier 7X69 så får
vi 483 år. Den siste akt av de 69
årsuker i jødehistorien var under
Herodes, kongespire. Han var ikke
født jødekonig, men var av Esaua
avkom. Herodes hadde ikke en
drap. Israelitisk blod i sine årer.
Jødene hadde også før vært under
utenlandske herrevalde, såsom
persiske, egyptiske, syriske, regi-
nger. Men de hadde en fyrste
som representant av sitt eget folk
i mellom sig og sine hedenske her-
skere. Ikke så nu. Det var nok nu
en intens lengsel etter befrielse i
fra dette Romerveldes jernklat for
a fylke sig om sin egen konge som
har det israelittiske blod i sine årer.
Det kan være rum for den tanke
at de politiske kriseforhold bevir-
ket derhen at de forventet en poli-
tisk overhøghet. En mektig Cesar
født ut ifra de kongelige paladser
og som kunde og ville ta kampen
op for de jødiske politiske og so-
siale problemer og føre dem frem til
en avgjørende seier. «O, at der ifra
Sion må komme frelse for Israel!»

Dette bønnerop hørtes muligens
både natt og dag der de satt ved
Babylons elver og gråt over sin
triste og mørke skjebne. Det var
trist når de kom Sion ihu. Ingen
lovsang hørtes, for på vid-
jene hang harpene. De var på
fremmed grunn. Herligheten var
bortvegen. Det var gråt og bønn:
O, kom Jerusalem i hu, Herrel —
Straks etter Johannes Sakarias
sønns fødsel begynte det en stor
verdensbevegelse — spesielt i Pa-
lestina og der omkring. Man så
spiret i Juda åpenbart i kjed,
svøpt og lagt på strå i en krybbe
«El skal kongespire vike i Judea
og ei herskerstav fra hans fæster,
intill fredsdyrsten kommer og fol-
kene blir ham lydige.» (1. Mos 49,
10). For et barn er oss født, en
sønn er oss gitt, og fyrstendøm-
met er lagt på hans skulder, og
man kaller hans navn Under. Råd
giver, veldig Gud, evig Fader.
Fredsfyrste. Det var om dette barns
fødsel som engelen Gabriel hadde
forkynt for Josef i en drøm. «Du
skal kalle hans navn Jesus, for

Fra Trondheim og omegn.

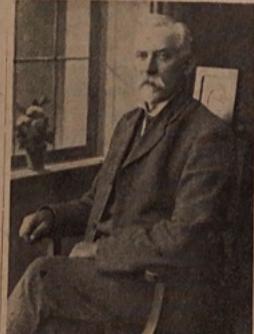
skriver evangelist Lyngmo blant
annet:

Jeg har stanset ca. 14 dager i
Trondheim. Fikk også gleden av
delo noen møter med br. Støve og
det kjentes godt å være sammen.

Siste søndag var det dåp opp

Logens, Moss.

I den andelige bryntingenstid for århundreskiftet fikk også Moss
sin beskelsesstid. En bror ved navn Hilditch blev omvendt til Gud
gjennem en broder Thorstensen fra København, som leiet en
sal på Moss hotel og holdt møter der. Hilditch var med og byg-
get det første bedehus i Moss. Det tilhørte Indremisjonen og er
nu frikirkens. Siden bygget han Metodistkapellet. Imidlertid
kom da en bror ved navn Prydz hjem fra England. Han var blitt
omvendt til Gud blandt Plymouth-brødrene og forkynte om
Guds barns enhet, om å samles i Jesu navn alene, og lærte om
bibelsk dåp, brødsbrytelse og Herrens tilkommelse. Hilditch fikk
også syn for disse ting og begynte sammen med Prydz og noen
få andre å samles på bibelsk vis.

Forstander A. Wold.

En av de brødre som blev best kjent og fikk stor innflytelse
for den frie bevegelse i Moss var forstander Axel Wold. Han blev
omvendt til Gud i julen 1875, 22 år gammel. I det nye bedehu-
set, som nylig var bygget, hørte han en predikant, skipper An-

Moss og omegn.

Bethel, Larkollen.

Vekkelsen i traktene omkring Larkollen begynte i årene 1906–07. Det ble en stor vekkelse der den tiden. Fra først av var
det helst Frikirkefolks folk som virket der, men den utviklet seg
mere i fri retning, etter som Arene gikk. Det var særlig Borglund
som ble brukt av Gud i 1906–07 og Arene etterpå. Emissær
Sponbukt, som nu virker i Kinaforebundet, kom også med på
møtene der. I 1908 ble bedehuset «Emaus» bygget. Vennene
blev da nektet å ha møte i kapellet der og husene blev for små.
Såvidt vites blev den første av vennene der døpt i 1908. Det var
søster Pauline Lilleholth. I 1911 ble br. og str. Buberg døpt i
«Logen», Moss av predikant E. A. Nordquelle. Siden blev det døpt
noen stadig. Dragsund og Andersen virket der og det var en
stør vekkelse. Mange kom med.

Det var godt på møtene og forståelse i mellom vennene helt
til ca. 1920. Da kom det inn forskjellige ting som skadet Guds
verk der. Noen av vennene holdt på at det måtte praktiseres
fotvask og rettet sig etter profetier som visstnok ikke alltid var
så helt i harmoni med Guds ord. Dette virket til splittelse og
«Emaus» tilfalt Indremisjon. I 1926 ble det et omslag. Da
begynte vennene fra «Banias» ved Rygge stasjon å delta i møte-
ne der. Mikael Kristiansen, Kiserud, Aimar Karl-
get de et nytt bedehus, «Bethel». Det ble vist stort offensind
ga fri tomt og mange penger. Et par søstre ga visstnok over 1000
kroner hver og med den billige arbeidshjelp som de hadde var
huset — praktisk talt — gjeldfritt når det var ferdig. Br. Mar-
tin Buberg som i mange år stod i spissen for arbeidet der

